

quiori; si autem ista eadem virtus possit habere partem remotam ita dispositam, sicut propinquam, potest pro illo statu immediate...

At instatur dupliciter primo, quia videtur impossibile, quod eadem potentia motiva sit organica, & non organica, cum hoc non conveniat aliis potentiis, nec apprehensivis, nec appetitivis.

11 Resp. Doctor loc. cit. lit. D. quod potentia operativa non potest eadem existens esse organica, & non organica, quia potentia operativa...

12 Prolremò dicitur, num anima separata possit alia à se inhar Angelis movere; et lapidem prolicere, aliudve corpus propellere; Negant D. Thom. p. q. 117. art. 4. ubi Cajet. & alii ejus Expositores...

32 Prolremò dicitur, num anima separata possit alia à se inhar Angelis movere; et lapidem prolicere, aliudve corpus propellere; Negant D. Thom. p. q. 117. art. 4. ubi Cajet. & alii ejus Expositores...

F I N I S.

DISPUTATIONES

In Aristotelis Stagiritæ Libros DE GENERATIONE, ET CORRUPTIONE,

Quibus ab Adversantibus tum Veterum, tum Recentiorum jaculis

SCOTI PHILOSOPHIA VINDICATUR

A PP. Magistris

BARTHOLOMÆO MASTRIO MELDULENSI,

ET

BONAVENTURA BELLUTO CATANENSI.

BREVIS EXPOSITIO TEXTUS

Librorum de Generatione, & Corruptione.

LIBER PRIMVS,

In quo de rerum Generatione, Corruptione, & aliis mutationibus annexis pertractatur.

CAPUT PRIMUM.

à text. I. usque ad II.

Explicit Aristot. naturam generationis, ipsamque ab alteratione distinguendo, prius reicit Antiquorum opiniones, quarum prima fuit dicentium, omnia unum esse, qui generationem ab alteratione distinguere nequibant, non enim ponebant mutationem aliquam secundum substantiam, sed secundum qualitates.

tionem est ens in potentia, in alteratione est ens actu, tum quia generatio est secundum substantiam, alteratio secundum qualitates.

CAPUT II.

à text. II. usque ad 25.

Declarat in presenti naturam generationis aliqua dubia solvendo, ipsamque ab alteratione distinguendo. Primum dubium est, utrum aliquid simpliciter generetur, & corruptatur, quod non, probat, quia mutatio est semper ex contrario, ut ex magno parvum, ex aegrotante sanum, ergo, si esset generatio simpliciter, ex nihilo autem nihil fit: respondet tamen affirmativè, & solvit rationem, dicens generationem esse ex non ente simpliciter, quatenus actu non est simpliciter substantia, ut quantitas, vel qualitas, sed est ens potestate: secundum, cur semper fiant generationes, & corruptiones rerum: de quo duplex potest assignari causa; altera est efficiens, scilicet primum movens, & primum mobile, de qua in 8. Phys. altera est materialis: non quod materia sit infinita, quia infinitum est impossibile ex 3. Physicorum, sed quia licet sit finita, non ob id tamen deficit, quia unius corruptio est alterius generatio, & quod accipitur à genito derelinquitur à corrupto. Tertium, quod aliquid dicitur simpliciter corruptum, vel generari, & aliquid secundum quid. Respondet rationem non esse, quia unum ens est magis altero sensibile, & per consequens simpliciter ens, minus verò sensibile ens secundum quid, aliter spiritus, & aer, quia minus sentiuntur, quam terra, erant minus ipsa terra, quod est fallum; sed provenire, eo quia substantia est simpliciter ens, accidens verò secundum quid, ob id mutatio secundum substantiam erit simpliciter mutatio, quia verò est secundum accidens, dicitur secundum quid; quartum, quare corruptioni semper est annexa generatio: respondet, quia corruptio est in non ente potestate scilicet in materia, quæ nunquam naturaliter omni forma maeret expoliata, ideò nova forma debet in ipsa advenire, & per consequens nova generatio: quintum, An illud non ens est alicui contrarium, respondet negativè, sed bene est susceptivum contrarium: sextum: At si eodem geniti, & corrupti materia, aut eandem secundum substantiam, diversam tamen ratione, quia modò est sub uno, modò sub altero contrarium.

Deinde discrimen ponit inter generationem, & alterationem, ac alias mutationes, dicens quod alteratio est, quando manente eodem sensibili subiecto, ipsum mutatur secundum qualitates, ut cum corpus ex sano fit aegrotum; generatio verò est mutatio totius in totum nullo sensibili ut subiecto eodem manente, ut cum ex tota aqua fit aer: si est mutatio secundum quantitatem est auctio, vel diminutio, si secundum locum, erit latio; verum est tamen, quod si idem accidens in genito manet, & corrupto, ut humiditas in aqua, & aere, secundum istam passionem, inquit Aristot. non est transmutatio.

CAPUT III.

à text. 25. usque ad 43.

Determinat nunc de augmentatione, quam ut declarat, primo ipsam distinguit à generatione, & alteratione, dicens, quod non solum differt penes terminos ad quos, eo quia generatio est ad substantiam, alteratio ad qualitates augmentatio vero, & diminutio ad quantitatem, sed ad alias etiam differentias, quia quod generatur, corrumpitur, & alteratur, non est necesse, ut mutet locum; quod augetur, vel minuitur, necesse est mutat locum, non quidem ut in locali motu, nam quod motu recto movetur, necessario mutat totum locum, quod circulariter movetur, & si eundem retineat locum, non tamen acquirit majorem, vel minorem locum, at in auctione, & diminutione, mutatur locus non totaliter, sed fit major, vel minor.

Secundo, quærit, an quod augetur, fiat ex corpore, vel incorporeo, separato à materia, et in conjuncto: cui respondet necessarium id, ex quo fit actio, quod alimentum dicitur debere esse corporeum materia conjunctum: probat hoc, quia nequit fieri ex alio incorporeo separato, & in nullo existente, quia nec esset in loco, neque sensibile, utrumque enim habetur per magnitudinem, & tamen alimentum, & in loco debet esse, & sensibile, sicut est corpus, quod augetur, aliter locum, & sensibile, ex insensibili, & sine loco fieret; neque fit ex incorporeo magnitudini conjuncto, nisi illud, vel aliquid esset partiale, illi cui conjungitur, vel accidens, vel nihil illius, non primum, nec secundum, quia partes corporis, & ipsius accidentia materialia sunt, & partes habent coexistentes, neque tertium, quia sic generatio unius posset esse ito incorporeo fieri ipsum separando à magnitudine abque corruptione corporis, cui est conjunctum, unde falsa esset illa propositio, generatio unius est corruptio alterius; tum nota in eodem posset innumeræ materię hujusmodi reperiri, & sic quolibet posset fieri, tum quia materia illa exiret à corpore, cui est conjuncta, ut ex vate, & tandem quia ex corpore nequit fieri corpus, idcirco neque alimentum erit aliud indivisibile quantitatis, sed corpus.

Tertio, quærit an id, quod augetur, sit corpus illud, cui apponitur alimentum, an vero ipsum alimentum, quod apponitur, dicatur augeri; respondet augmentabile proprie esse corpus animatum, cui advenit cibum, tum quia quod augetur manere debet ante, & post mutationem, tale est corpus vivens; tum quia in alteratione quod alteratur est subsistens, cui qualitates advenit, non qualitates, tum etiam quia principium augmentationis est in corpore animato, non in cibo.

Quarto, ut explicet quomodo fiat augmentatio, assignat aliquas conditiones: prima, quod idem maneat, quod augetur, ante, & post auctorem: secunda, quod aliquid de novo adveniat aucto, & in diminutione, quod recedat: tertia, quod quælibet pars augetur: non tamen est necesse ad auctorem, quod detur vacuum, aut corporum penetrari, vel aliquid incorporeum de novo, si præceptis declarata modum, quod fit auctio, tam ex parte viventis, quam ex parte cibi, dicens, quod in vivente auctio fit secundum partes similes, & homogeneas, quibus mediis fit etiam secundum partes dissimilares, & heterogeneas, manus enim augetur, quia carnis, nervi, &c. augetur; sicubi tamen, quod partes similes aliter dicuntur (secundum formam, & formales, aliter secundum materiam, & materiales, auctio fit secundum partes formales, non materiales, quid vero intelligat per partes materiales, & formales, dicitur in disp. Ex parte cibi aliter, quod auctio fit ex cibo contrario ipsi viventi in principio, eò quia vivens debet in se convertere cibum, & in ipsum agere, ego contraria debent esse, contrarium enim est agere, & pati ad invicem, at in sine cibis similis est viventi, unde cibum talis est in potentia, quæ est augmentabile in actu, quia in naturam ipsius debet converti, sicut cum in vinum parum aquæ infunditur, & in vinum convertitur, & ignis ex combustibili generat ignem, sic alimentum per corpus diffusum corporis naturam sumit, ipsumque adauget: & sicut in qualibet generatione non universaliter, sed singulariter generatur, ita in auctione, non universaliter, sed singulariter augetur.

Ex his deducit in augmentatione reperiri generationem aliquam partialem, quæ dicitur nutritio, ut vivens augetur, debet in propriam substantiam convertere, ergo aderit quedam agenerationis carnis, &c. adventus carnis, ut caro est, dicitur nutritio, adventus carnis, ut quæta est, dicitur agenerationis, ut et clarior has duas mutationes explicet, substantia inter se differre, quod nutritio est ad substantiam, auctio ad quantitatem; nutritio durat toto vitæ tempore, quia vivens semper debet convertere alimentum, & deperditum restaurare: auctio vero non semper fit, non enim vivens est taliter valida, ut post plus alimenti in se convertere, quod dependet, quod requiritur ad auctorem, sed aliquando ita impotens evenit, ut tantum restauraret, quantum fuerit deperditum, & aliquando ita hebetatur, & plus deperdit, quam restauraret, ut patet, cum vinum propter nimiam aquæ mixtionem, tandem evadit aqueum.

CAPUT IV.

à text. 43. usque ad 56.

Quoniam in presenti de rerum generatione, & corruptione est sermo, quæ sine actione, & passione non eveniunt, & illa non sine tactu, hinc determinat Aristoteles agere de tactu, actione, & passione. De tactu, inquit, quod quatuor modis sumitur, primo, quando aliquæ magnitudines in diversis positionibus, & locis

existentes, extrema simul habent; quomodo etiam duas quantitatis separatis convenire potest, unde & contactus mathematicus dici solet; secundo, quando præter assignatas conditiones sunt activa, & passiva, & hic contrarius dicitur Physicus; tertio, illa se tangunt, quorum diversarum magnitudinum ultima sunt simul, & unum se habet ut movens, alteram ut mobile, quod ut explicet, notat, nam sicut motum aliud est mobile, aliud immobile, ita agentium aliud est impassibile, aliud passibile; in plus autem se habet movere, & moveri, quam agere, & pati, eò quia actio, & passio sunt secundum possibles qualitates proprie loquendo, at movere, & moveri secundum quamlibet formam per motum æquabilem, idcirco tertius modus contactus est universalior locum, & impropius, quia de contactu in ordine ad mixtionem elementorum est sermo; quarto id dicitur aliud tangere, quæ vis in illud transit, quomvis extrema non sint simul; ut obiectum tristic dicitur non tangere, sed non è contra.

Deinde determinat de actione, & passione referendo prius duas Antiquorum opinioniones; prima fuit dicentium actionem, & passionem esse inter dissimilia; unde parvum ignem à magno corrupti concedunt, quia magnum, & parvum contrariarum: secunda fuit Democriti dicentis actionem, & passionem esse inter omnino similia, & si contraria ad invicem agunt, hoc esse propter quandam similitudinem inter illa. Primam confutat, quod esse major ratio, cur hoc potius agat, & illud patiat, imò & in seipsum idem agere possit, & corrumpere, unde nullum daretur immobile. Secundam impugnat, quia impossibile est inter omnino dissimilia actionem, & passionem adesse, nam albedo non agit in lineam, nisi per accidens, si linea nigra esset, tum quia agens, & patiens debent esse contraria, at illa sunt in eodem genere, & quapropter agens, & patiens nec debent esse omnino similia, nec omnino dissimilia, sed similia secundum genus, dissimilia secundum species, ut patet in omnibus contrariis; unde vulgatum est in scholis agens agendo assimilare sibi passum, quod prius erat dissimile.

Tandem de agente, & passio inquit in omne agens in agendo repatiatur à passio; & pro solutione dividit dividit, quorum aliquod est primum, quod est principium motus, & non movetur ab alio, ut est Deus, aliud est ultimum, quod est movens motum; similiter agens aliud est agens primum, at quod alterat, & non alteratur ab alio, qualis est Meduus in sanatione, aliud est ultimum, ultra quod non est aliud alterans, ut medicina, quæ alteratur, & alterat in sanando ægrotum; respondet deinde quæstioni dicens, quæ in materia non communicant, in agendo non repati, quæ vero communicant, repati à suo contrario, probat, quia forma est principium agendi, materia vero patiens, ergo, quæ materiam non habent, carent patendi principio, & per consequens sunt impassibilia; unde si calor daretur separatus (quod est impossibile), impassibilia esset propter carentiam materię.

CAPUT V.

à text. 56. usque ad 83.

In presenti Arist. agit de modo agendi, & patiens adducendo prius Antiquorum opinioniones, eas fusa ad invicem componendo, & confutando; prima fuit Empedoclis dicentis actionem fieri per poros in corporibus inclusis, intra quos unum corpus alterum ingrediatur, & quasi penetrat, & si fuerit æqualiter porosa, ut sunt omnia liquida, fit mixtio, si unum excedit, quod subtilius est alterum penetrat, & fit generatio, & corruptio; secunda fuit, Leucippi ponentis omnia corpora per congregacionem atomorum generari, & per separationem corrumpi; Tertia, fuit Melissæ afferentis omnia esse unum immobile, & infinitum; quarta fuit Platonis componentis corpora ex superætheribus, quas opinioniones tum ex superius dictis, tum ex variis eorum principis constat; præcipue opinionem ponentem poros propter actionem, vel enim poro illi essent vacui, vel pleni, si vacui, hoc esset, ut agens frangeret passum, sed potest fieri contactus abque poris ut patet; si pleni ergo non potest fieri contactus per ipsos, & tamen ad hunc finem admittuntur, tum quia si essent atomis pleni, hoc etiam est vanum, quod non possent illi atomi in poris includi, adinvicem agere, & pati, cum indivisibiles ponantur, nam vel unam qualitatem susciperent, & sic essent inalterabiles, vel contrarias, & sic essent indivisibiles; tum quia non moverentur ab alio, quia sunt prima omnium principia, si à se debent dari pars movens, & pars mota, & sic indivisibiles.

Deinde propriam aperit sententiam quinque conditiones assignando ad actionem, & passionem prima, quod patiens tale sit, ut per se patia, quæ agens est in actu, ut ignis est actu calidus, lignum in potentia receptiva calidum; secunda, quod patiens secundum omnem sui partem patiat, quia secundum omnem est in potentia tertia, quod sit dispositum, unde quod est magis dispositum, magis patitur, magisque assimilatur agenti, quam minus dispositum, quarta, quod agens, & passum non sint continua, hoc est, quod non sint similia in forma, & in gradu eisdem: quinta, quod agens, & passum sint debet approximata. Hinc deducit corpus secundum omnem sui partem esse divisibile, quia secundum omnem est passibile, nam indivisibile est impassibile, neque ad actionem requiritur scissionem, vel congregacionem atomorum, ut dicebat Democritus, quia idem corpus indivisum manens nunc fit humidum, nunc calidum, &c. tum quia in auctione non quælibet pars augetur, sed potius auctio esset juxta postio corporum, seu atomorum, quæ per ipsum ad invicem non continuantur.

C A

CAPUT I.

à text. 83. usque ad finem.

Intendit nunc agere de mixtione, primo quærit an sit; fuerunt enim aliqui, qui omnem mixtionem negant, quia vel que miscetur, manent, & sic eodem modo se habebunt, ac prius, ergo sicut tunc non erunt mixta, neque modo, vel unum manent, alterum desinit esse, & neque hoc, quia ens cum non ente miscetur, vel omnino desinit esse, & multo minus mixta dici poterunt. Ut autem ostendat dari mixtionem, ipsam distinguit ab alius mutationibus generatione, auctione, & alteratione; à generatione differt, quia quod generatur cum materia, & quæ fit, ut ignis cum ligno non miscetur; ab alteratione differt, quia accidentia, & subiectum manent integra post alterationem, ab auctione; tandem, quia quod augetur, idem manet ante, & post auctorem, ostendit modo possibilem esse mixtionem, quæ entium quedam sunt actu, quedam potentia, & virtute, quæ miscetur non manent actu, sed potentia, & secundum proprias virtutes, per quod solvitur propositum argumentum.

Secundo quærit, quomodo fiat mixtio, circa quod aliqui dixerunt mixtionem fieri per juxta positionem minimarum partium diversorum corporum, quæ minimæ sunt secundum sensum, quatenus nequit sensus earum segregacionem percipere, ut patet in farina,

LIBER SECVNDVS DE GENERATIONE, ET CORRUPTIONE:

In quo agitur de Generatione, & Corruptione elementorum, & mixtorum.

CAPUT PRIMUM.

à text. 1. usque ad 16.

Quædam de generatione, corruptione, & mutationibus annexæ egit Arist. in præcedenti libr. nunc præcipue determinat de ipsis elementis, quæ principia alicuius corporum ponuntur; & primo varias recitat veterum opinioniones circa materiale principium elementorum, quas sæpius reculerat, & confutavit maxime in primo Physicorum, unde ostendit maxime juxta dicta locis citatis, scilicet principium materiale primo esse materiam aliam ab elementis, semper unum contrarium conjunctam, & contrariis subsibilem, ex qua generatur elementa esse potentia nominatum; secundum ipsa contraria, est calidum, & frigidum: tertio ipsa sensibilia corpora, ut ignis, aer, aqua, & terra ad invicem transmutabilia tanquam principia concurrere ad generationes aliorum corporum.

Deinde quærit formale principium ipsorum, dicens, quod formæ elementorum sunt tangibiles qualitates, ratio est, quia de ipsis loquitur ut sensibilia sunt secundum contactum; ergo differentie ipsorum penes tangibiles qualitates erunt formæ. Antecedens patet, quia loquitur de ipsis ut generalibus, & corruptibilibus sunt, quomodo sunt activa, & passiva, actio autem, & passio sunt per contactum. Et quævis visus tactu prior, non ob id forme elementorum tum debent penes visibiles qualitates, quia visus est prior propter universalitatem, & perfectionem sui obiecti, sub quo lux comprehenditur, at tamen tactus est prior subiecto, quia recipit in se primas qualitates contrarias, per quas unum generatio, & corruptio. Tangibiles autem qualitates sunt calidum, frigidum, humidum, siccum, grave, leve, durum, molle, lubricum, aridum, asperum, leve, crassum, & tenue; secundum graves, & leves, inquit, Arist. non sunt luminosa elementa, quia qualitates illæ non sunt activæ, & passivæ, sed sunt per contactum ad invicem agunt, & patiuntur. Sed bene secundum calidum, & frigidum, humidum, & siccum, quia secundum illas qualitates sunt activa, & passiva, calidum est, quod similia congregat, & diffimilia disjunct; frigidum, quod unum diffimilia, segregare vero, & congregare dicunt activitatem: Humidum, proprio termino diffimiliter terminabile, facilius alieno termino, siccum è contra proprio termino facile terminabile, diffimile alieno, quod dicitur passionem, quod illæ non sint etiam activæ qualitates, sed quia non habent tantam adivitatem ac illæ. Tum, quia alix qualitates contrarietas ad se reduncuntur, nam subtile ad humidum reducit, grossum ad siccum, lubricum, seu viscosum ad humidum non aqueum, flet acreum, quod est facile inflammabile, reducit aridum ad siccum, molle ad humidum, durum ad siccum.

Subjungit postea, quod humidum primo dicitur, quod alienam humiditatem in superficie tenet, ut lapis aqua aspersus, & dicitur udum, feruoratum; tunc, quod humiditatem in profundo retinet, quæ, si erit aliqua, dicitur irrigata, seu per osium, ut terra ab aqua irrigata, si erit propria, & occurrat, dicitur coagulatum: tertio, quod humiditatem à se, & propriam habet tam in superficie, quam

Maffrii, & Bellari. De Generat. & Corrupt. Tom. III.

ideoque mixta censentur: alii dixerunt partes illas minimas esse secundum rem, eò quia sunt indivisibiles. Has opinioniones impugnat, quia mixtum homogeneum est, ita ut quælibet pars mixti est mixta, ergo minimæ illæ particule nequeunt impermixte manere, & solum juxta se politæ; tum quia primus modus mixtionem admittit secundum apparentiam, non secundum rem, & si esset perfectior oculus, diceret segregacionem illam, nec mixtum perciperet: secundus modus ponit compositionem continui ex indivisibilibus toties impugnat.

Propriam declarat sententiam præmittens, quod entium alia sunt ad invicem activa, & passiva, quæ eandem habent materiam, alia non illa, vel sunt facilius divisibilia, & fluida, vel non, quæ non agunt ad invicem, non possunt misceri, neque quæ sunt activa, & passiva, sed dura, & difficulter divisibilia, ut patet in ligno, & lapide; requiritur ergo, quod sint fluida, neque hoc sufficit, sed quod in ferè æquali portione applicentur, nam si aquæ gutta in amphora vini ponatur, non erit mixtio, sed auctio; ita in debita proportione attemperata facilius transeunt in tertium. Quapropter bene miscibilia sunt, quæ faciliè dividuntur, ut humida, non vitæosa, & glutinosa, non enim faciliè dividuntur, & proportionaliter agentia, & patientia ad invicem, si enim unum fortiter agit, alterum tenuiter resistit, non erit mixtio, sed generatio: Mixtio vero est miscibilium alteratorum unio.

in profundo, & hoc est humidum elementare, ad quod cætera reduncantur; similiter siccum tot modis oppositis dicitur.

CAPUT VI.

à text. usque ad 24.

In hoc cap. numerum, & proprietates quasdam elementorum assignat, dicens primo quod quatuor sunt elementa, quod probat, quia quolibet elementum duas debet habere qualitates contrarias, ut cuilibet alteri possit contrariari, tot erogentur elementa, quot combinationes subsistentes fieri possunt ex primis quatuor assignatis qualitatibus, sex autem combinationes fieri possunt, & conjunctiones scilicet caloris cum frigore, humiditatis cum siccitate, caloris cum siccitate, caloris cum humiditate, frigoris cum humiditate, & frigoris cum siccitate, primæ duæ sunt impossibiles propter contrarietatem, ergo quatuor remanent subsistentes conjunctiones, & sic quatuor tantum elementa, ignis calidus, & siccus, aer calidus, & humidus; aqua frigida, & humida; terra frigida, & siccæ.

Prima proprietates est, quod elementa quandoque sunt mixta, & impura, aut aer vaporibus repletus, quandoque simplicia, impura non debent dici elementa, sed quod denominatum ab eis, ut quod simile est igni, igneum; quod aëri aëreum &c. Secunda, ignis est in excellentia calidus, ut glacies est in excellentia frigida, ideoque proprium est ex ipsa in suis excellentis manentibus nihil posse gigni. Tertia, ignis, & aeris loca sunt sursum, aquæ, & terræ loca deorsum. Quarta extrema ut ignis in summo, & terra in centro sunt puriora, media vero, ut aer, & aqua sunt mixta, & impura. Quinta ignis est aquæ contrarius, & aer terræ secundum utramque qualitatem. Sexta quodlibet elementum unam qualitatem magis sibi determinat, & intensius, ut ignis est magis calidus, quam siccus, aer magis humidus, quam calidus, aqua magis frigida, quam humidus, terra magis siccæ, quam frigida.

CAPUT VII.

à text. 24. usque ad 37.

Intendit Aristot. in hoc cap. explicare mutam elementorum transmutationem, & primo afferit quodlibet elementum ex quolibet altero elemento gigni posse, quia quodlibet est cuilibet & consequenter quodlibet à quolibet potest pati, & transmutari, nam transmutatio est ex contrariis, & in contraria. Secundo, quod facilius est transitus inter elementa symbola, quam inter dissimilia, quia facilius est unum quæm multa transmutare, in symbolis est unica transmutatio, quia unica contrarietas, in dissimilibus duplex, ergo, &c. Tertio est dissimilibus elementis potest aliud tertium elementum generari, ut ex igne, & aqua possunt generari aer, & terra, ex aere & terra ignis, & aqua, quia una qualitate consumpta altera remanent sit tertium elementum, ut in igne, & aqua si perit caliditas, & remanet siccitas generatur terra, si perit siccitas, & remanet calor, generatur aer, sic in terra, & aere si remanet siccitas, & desluitur frigiditas, produciuntur ignis, si desluitur caliditas, & remanet humiditas, sit aqua, quod etiam patet experientia, nam fumus exhalatio ter-

R 3 rca

